

РЕШЕНИЕ

№ 338

гр. Костинброд, 29.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КОСТИНБРОД, I-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на първи ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Светослав Н. Николов

при участието на секретаря М. Г. Г.
като разгледа докладваното от Светослав Н. Николов Гражданско дело № 20231850100002 по описа за 2023 година

Предявени са обективно и субективно съединени установителни искове от „Топлофикация София“ ЕАД срещу Ф. Г. В. и Д. И. М., с правна квалификация по [чл. 422, вр. чл.415 и сл. ГПК](#), вр. чл. 150, ал.1 ЗЕ и чл.86, ал.1 ЗЗД, както следва:

-искове с правно основание [чл. 150 ЗЕ, за](#) признаване за установено, че ответниците дължат на ищеца сумата от 540,06 лева, за доставена топлинна енергия за топлоснабден имот – апартамент 48, находящ се в гр. С. , за периода 01.05.2018 г. – 01.04.2019 г., както и на сумата 4,20 лева – главница за осъществено дялово разпределение за периода 01.03.2019 г. – 01.05.2020 г., ведно със законната лихва от датата на подаване заявлението в съд до окончателното плащане;

- искове с правно основание [чл. 86, ал. 1 ЗЗД](#), признаване за установено, че ответниците дължат на ищеца сумата от 123.15 лева – лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за периода 15.09.2019 г. – 11.01.2022 г., както и на сумата 1. 08 лева – лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за периода 01.05.2019 г. – 11.01.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение №114/24.03.22 г., по ч.гр.д. №250/22 г.

по описа на РС- Костинброд.

Сумите се претендират при квоти 1/2 части от за всеки един от двамата ответници.

Ищецът твърди, че ответниците, като собственици на имота са потребители на топлинна енергия за процесния топлоснабден имот, поради което са задължени да заплатят стойността ѝ, което не са сторили.

С отговора на исковата молба ответниците оспорват твърдението, че имат качеството потребители на доставената за имота топлинна енергия. Сочи се, че не е спазена формата за сключване на договор с потребител, а именно да е обективиран в писмена форма.

Твърди се, че издадената заповед за изпълнение е нищожна, тъй като е в противоречие с чл. 411, ал. 2, т. 2 ГПК и ТР №4, постановено по т.р. №3/2013 г. на ОСГТК, както и основните изисквания на ПЕС за договорите от разстояние- чл.2, т.1, чл. и чл.7 от Директива 2011/83. Твърди се, че са не спазени и редица разпоредби от ЗЗП и ЗНА, чл.17, ал.3 и чл.122, ал.1 КРБ, както и и чл.8, чл.16 ЗЗД и чл.298 ТЗ, в резултат на което исковото производство е недопустимо.

Навеждат възражение за недължимост на сумите, както и недоказаност на същите. Твърди се, че ищецът не разполага с оборудване в абонатната станция, чрез което да контролира и продава енергия според потребностите на купувача, поради което неправилно е била изчислена дължимата топлинна енергия.

Третото лице помагач– „Х.Р.“ ЕООД, не изразява становище.

При проверка на материалите, съдът намира от фактическа и правна страна следното:

По делото е представен протокол от проведено Общо събрание на етажните собственици в жилищната кооперация, където се намира процесния имот, на което е взето решение дяловото разпределение на доставената в кооперацията топлоенергия да се осъществява от „Х.Р.“ ЕООД.

Приложен е и сключеният в изпълнение на решението договор който урежда отношенията между страните по повод отчета на уредите за дялово разпределение и изготвяне

на изравнителните сметки след този отчет, както и условията за плащане на

цената за услугата и нейния размер.

Представен е също и договор между ищеца и това дружество от отчетното дружество, който от своя страна урежда отношенията между подписалите го лица именно по повод осъществяване на дялово разпределение на потребената в ЕС топлинна енергия и калкулиране и събиране на вземането за осъществената услуга от топлопреносното предприятие.

Предвид изложеното, съдът намери за доказано, че имотът е топлоснабден, като това обстоятелство не е било спорно в процеса.

Според нормата на чл.153, ал.1 ЗЕ „Всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия”. Разпоредбата императивно установява кой е страна по облигационното отношение с топлопреносното предприятие, като меродавно е притежанието на вещно право върху имота –собственост или вещно право на ползване.

Страните не спорят, а се доказва от приложените по делото доказателства, че топлоснабдения имот – апартамент 48, находящ се в гр. С., за процесния период е бил собственост на Ф. Г. В. и Д. И. М. които на 14.06.2019 г. са прехвърлили собствеността върху него по силата на договор за продажба на недвижим имот от 14.06.2019 г., обективиран в нотариален акт №69, том №2, рег. №16547, дело №234, от 2019 г. на нотариус Ц.Г.. Наред с това се установява и факта, че ответниците са били собственици на процесния имот по силата на договор за продажба на недвижим имот, който е обективиран в нотариален акт №87, том LIX, рег. №11711/94г. на нотариус Д.Т..

При тези доказателства съдът заключава, че ответниците са били собственици на топлоснабдения имот при следните права: по ½ ид.ч. за всеки един от тях през процесния период.

В качеството си на собственици на топлоснабдения имот ответниците се явяват потребители на топлинна енергия като битови клиенти. По тази причина и именно в качеството си на собственик, ответниците за процесния период са се явявали страна по

облигационното правоотношение с „Топлофикация София“ ЕАД по договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди, сключен при публично известни Общи условия за продажба, одобрени с Решение на ДКЕВР /чл. 150, ал.1 от Закона за енергетиката/. Този извод на съда се подкрепя и от приложеното по делото заявление- декларация от 22.06.2000 г., което е било подадено от Ф. Г. В..

По делото не се спори, че сградата, в която се намира топлоснабденият имот, е била присъединена към топлопреносната мрежа. Спорно е това, че в процесния имот, за посочения период ищцовото дружество е доставило в имота топлинна енергия в количеството и с качество посочено в исковата молба, както и че за процесния период в имота е извършвана услуга дялово разпределение в претендираната стойност. Възразено е, че вземането е било платено, но неотчетено от страна на ищцовото дружество.

По делото е изслушана и приета в съдебно заседание съдебно-техническа експертиза, която настоящия състав кредитира в цялост. Въз основа на същата може да се стигне до извод за това как са били изготвяни ежемесечните отчети на имота, извършеното разпределение на ТЕ през процесния период, стойността на изравнителните сметки, какви са били дължимите суми, както и това как са били начислени същите.

По делото е изслушана и приета в съдебно заседание и съдебно-счетоводно експертиза, която настоящия съдебен състав не следва да кредитира. Вещото лице макар и да се е запознало с всички материали по делото, в съдебно заседание заяви, че не е взело под внимание намиращия се на л.77 от делото препис от платежен документ от 10.04.2019 г.. След запознаването му с неговото съдържание в хода на съдебното заседание, вещото лице изрази становище, че е възможно дължимите суми да са погасени в цялост/заключение което си противоречи изцяло с изготвеното и представеното от негова страна по рано/.

Съдът намира, че плащането на процесното вземане се доказва от приложения към отговора на исковата молба платежен документ /л.77/, от който е видно, че преди завеждане на настоящия процес ответника- Ф. Г. е заплатил на ищеца сумата от 1315 лева, в която са включени задължения по издадени фактури за периода от 05.2018 г. до 02.2019 г./включително/- за

сума в общ размер на 1234,59 лева за консумирана енергия, както и задължения за дялово разпределение по фактури за периода от 06.2014 г. до 02.2019г./включително/- в размер на 81,16 лева.

Съдържанието на документа и соченото плащане не е оспорено от страна на ищеца по делото, като доколкото в изготвената и приетата СТЕ вещото лице е дало заключение че общата сума, която е начислена на ответниците за процесния период е в общ размер на 1197 лева, то следва да се приеме, че същата не само е била платена, но и надплатена от страна на ответниците по делото. При тези факти може с категоричност да се да се приеме, че претендираните суми от страна на ищцовото дружество са били заплатени.

Предвид изложеното, съдът следва да отхвърли исковата претенция по отношение на претендираната главница за доставена топлинна енергия за топлоснабден имот – апартамент 48, находящ се в гр. С., за периода 01.05.2018 г. – 01.04.2019 г., както и на сумата 4,20 лева – главница за осъществено дялово разпределение за периода 01.03.2019 г. – 01.05.2020 г., ведно със законната лихва от датата на подаване заявлението в съдо до окончателното плащане като неоснователна.

С оглед този извод на съда по отношение на главните искове, то следва да се отхвърлят и предявените акцесорни искове, с които се иска да се признае за установено, че ответниците дължат на ищеца сумата от 123.15 лева – лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за периода 15.09.2019 г. – 11.01.2022 г., както и на сумата 1. 08 лева – лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за периода 01.05.2019 г. – 11.01.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение №114/24.03.22 г., по ч.гр.д. №250/22 г. по описа на РС- Костинброд.

По разноските:

Съдът намира, че ответниците не са дали повод за завеждане на делото, доколкото сумите са били реално заплатени преди завеждане на исковата молба, поради което сторените разноси от страна на ищеца по делото не следва да им бъдат възлагани.

Ответниците по делото претендират разноси за настоящото производство, поради което искането им като основателно следва да бъде уважено и се възложат същите в размер на 400 лева в тежест на ищеца.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни предявените искове от „Топлофикация София“ ЕАД срещу Ф. Г. В., ЕГН***** и Д. И. М., ЕГН***** с правна квалификация по [чл. 422, вр. чл.415 и сл. ГПК](#), вр. чл. 150, ал.1 ЗЕ и чл.86, ал.1 ЗЗД, както следва:

-искове с правно основание [чл. 150 ЗЕ, за](#) признаване за установено, че ответниците дължат на ищеца сумата от 540,06 лева, за доставена топлинна енергия за топлоснабден имот – апартамент 48, находящ се в гр. С. , за периода 01.05.2018 г. – 01.04.2019 г., както и на сумата 4,20 лева – главница за осъществено дялово разпределение за периода 01.03.2019 г. – 01.05.2020 г., ведно със законната лихва от датата на подаване заявлението в съд до окончателното плащане;

- искове с правно основание [чл. 86, ал. 1 ЗЗД](#), признаване за установено, че ответниците дължат на ищеца сумата от 123.15 лева – лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за периода 15.09.2019 г. – 11.01.2022 г., както и на сумата 1. 08 лева – лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за периода 01.05.2019 г. – 11.01.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение №114/24.03.22 г., по ч.гр.д. №250/22 г. по описа на РС- Костинброд.

ОСЪЖДА „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК*****, представлявано от А. А.- изп.директор и И.Е.- председател на УС срещу Ф. Г. В., ЕГН***** и Д. И. М., ЕГН***** да заплати сумата от 400 лева, представляваща сторени разноси в настоящото производство за адв. възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на „ Х.Р.“ ЕООД, ЕИК***** като трето лице помагач на страната на ищеца.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския окръжен съд с въззивна жалба в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Костинброд: _____

